

Ο ΑΣΥΛΛΗΠΤΟΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ

—Αυτή είνε τουλάχιστον ή προσοπική μου γνώμη,—επε, συμπερασματικά, ό άστυνομικός Νταρζές στο δικηγόρο 'Ανρύ Ζωαζέ, έξια παλιό του φίλο, ό όποιος τόν έπεσκέφθη έκείνο τό θράδου στο δαιδιάτι του. 'Η πείσα πού άπόκτησα από τό έπάγγελμα μου, μ' έκανε να καταλήξω στο συμπέρασμα ότι βλοιοι έγκληματάρια συλλαμβάνονται στο τέλος από τήν άστυνομία για τόν άπλούστατο λόγo ότι είνε άνόητοι...

—Φαντάζεσαι, δηλαδή, ρώτησε ό δικηγόρος, ότι είνε δυνατόν να διαπραθώνε ένα έγκλημα υπό τέτοιες συνθήκες, ώστε κανείς άπόλυτως άστυνομικός να μη μπορέσει ν' ανακαλύψη τήν παραμικρή ένδειξη για τήν ταυτότητα τού δράστου;

—Δέν τό φαντάζομαι άπόλως. Τό πιστεύω... Ναι, τό πιστεύω με πάθος... Μά, τί έβδος έγκλημα μπορεί να είνε αυτό;... 'Όμολογώ ότι, άν και μ' άπασχολεί πολύ αυτό τό πρόβλημα, δέν κατώρθωσα μέχρι σήμερα να θρω μιά λύσι του...

'Η ώρα ήταν περασμένη. 'Ο δικηγόρος άπεγαρήνησε τόν άστυνομικό κ' έφυγε. 'Ο Νταρζές κάθησε στο γραφείο του κ' έπιασε τό κεφάλι του με τά δύο χέρια του. 'Η αμήτηρι πού έκανε με τό φίλο του άναθανόμισε τήν περίπτωση τό «τέλειου έγκλήματος», πού τόν έπασχαλούσε τόσο καιρό...

Ξαφνικά, μπήκε στο δωμάτιό ό κύριος 'Αλπέρ, ένα συμπαθέστατο γεροντάκι, πού κατοικούσε στη σοφίτα τής πολυκατοικίας, στην όποια έμενε και ό άστυνομικός. 'Ο Νταρζές τού έδινε κάτι κάθε μήνα για να τού συγυρίζη τό διαμέρισμά του.

—Τι ώρα θέλετε να σας ζυνηθώ αύριο τό πρωί, κύριε Νταρζές; ρώτησε ό 'Αλπέρ.

—Στις έφτά... Μά τί έχεις; Σε θλέπω κακόκεφο...

—'Ενας τρομερός πονόδοντας δέν μ' άφήνει να κλείσω μάτι δύο νύχτες...

—Διάβολο! αυτό είνε δυσάρεστο! ψιθύρισε ό άστυνομικός. Θά σού δώσω ένα ναρκωτικό...

'Ανοιξε ένα συρτάρι τού γραφείου του, έβγαλε από μέσα ένα κουτάκι με παστιλιες κ' έδωσε τρεις στον 'Αλπέρ.

—Νά τί πάρω και τίς τρεις, κύριε Νταρζές; ρώτησε ό κύριος 'Αλπέρ.

—Ναι, καλύτερα είνε... άποκρίθηκε άφηρημένος ό άστυνομικός.

'Υπελόγισε τί ώρα ήταν κ' έκανε τή σκέψη ότι ό 'Αλπέρ θά κοιμόταν τουλάχιστον ως τίς όχτώ τήν άλλη μέρα.

«Δέν πειράζει όμως, συλλογίστηκε, άν κοιμηθώ και λίγο περισσότερο! Καλό θά τού κίνη... Καί τό κυριώτερο είνε ότι... θά με ζυνηθίσει και μένα λίγο άργότερα...»

Σέ λίγο ό Νταρζές ήταν και πάλι μόνος στο δωμάτιό του... Τό ρολόι τού τοίχου χτύπησε δέκα φορές...

'Ο Νταρζές όμως δέν μπόρεσε να κλείση μάτι κείνη τή νύχτα. Τόν κατείχε παράξενη ταραχή. Σημερώθηκε καθισμένος μπρός στο γραφείο του, γράφοντας διάφορες σημειώσεις, ξαναμελετώντας ώρισμένα παλιά άρθρα του, πού τά έβγαλε από ένα μυστικό συρτάρι. Τή νύχτα κείνη, ή ιδέα του «τέλειου έγκλήματος», τού έγκλήματος πού δέν θά μπορού-

σε κανείς να τό έξιγιάσει, τόν βασάνιζε περισσότερο από κάθε άλλη φορά...

Στό διάστημα τής καριέρας του, ό Νταρζές γνώρισε από κοντά λογής-λογής έγκληματάρια. 'Οι περισσότεροι από αυτούς ήταν δειλοί ή άναυδοι. Είχαν σκοτώσει ή για να έκδικηθούν ή για να κλέψουν ή σε στιγμές μέθης, τρέλλας, άναίσθησίας. Καί, άργότερα, όταν τούς συνέλαβαν, οι περισσότεροι από αυτούς ήταν αντριμμένοι, πικρά μετανοημένοι για τό έγκλημά τους... Κανείς από αυτούς δέν είχε σαφή έπίγνωση τού κακού πού έκανε, όπως κανείς δέν σέφτηκε σοβαρά πώς θά μπορούσε ν' άποκρύψη τό έγκλημά του ή, τουλάχιστον, να μη κινδυνεύσει να συλληφθί... Καί αυτή ή κριβός ή λεπτομέρεια βασάνιζε τόσο χρόνια τόν άστυνομικό Νταρζές. 'Ηταν δυνατό να γίνη ένα έγκλημα χωρίς ν' ανακαλυφθί ποτέ ό δράστης του;

Δέκα «λόκληρα χρόνια άπασχολούσε τόν Νταρζές αυτό τό πρόβλημα! Με τό θολό και ταραγμένο μυαλό του είχε ύπολογίσει—με μαθηματική άκρίβεια—τί κινήσεις πρέπει να κάνει και τί μέτρα πρέπει να λάβη ένας κακούργος πού θέλει να παραμείνη άσύλληπτος. 'Απ' όλα, όμως, τά έρωτήματα πού γεννήθηκαν στη συνείδησι τού άστυνομικού, έκείνο πού τόν βασάνιζε περισσότερο ήταν τό έξιξη: 'Αν κατώρθωνε στο τέλος να καταστρώσει τίς λεπτομέρειες ενός έγκλήματος σε τρόπο ώστε ό δράστης να είνε άπόλυτα θέβαιος για τήν άτιμωρησία του, θά είνε ή δύναμι να τό δει α π ρ α ζ η ό ρ ί δ ι ο σ, εφαρμόζοντας πρώτος τήν θεωρία του περί «τέλειου έγκλήματος»;

Κάθε φορά πού ό Νταρζές έκανε αυτή τήν έρώτησι στον εαυτό του, ένιωθε τό μυαλό του να σαλεύη και μιά άνυπόφορη άγωνία να σφιγίη τήν καρδιά του...

...Ξημέρωσε τέλος, χωρίς να τό καταλάβη ό άστυνομικός, θυθισμένος στους στογασμούς του...

'Όταν σημανε ή ώρα έφτά, ό Νταρζές τακτοποίησε τά διάφορα χαοτικά πού ήταν άραδιασμένα μπροστά του, στο γραφείο του, και, άφοδύ δρόσισε τό φλογισμένο μέτωπό του με κρύο νερό, έβγαλε τό παλιό του και τό καπέλλο του, για να πάη να κείνη είνε περιπάτο.

Τή στιγμή κείνη, άκούστηκαν δυνατά χτυπήματα στην πόρτα.

'Ηταν ή θυρωρός.

—'Ο κύριος 'Αλπέρ δέν είνε σε σας; ρώτησε τρομαγμένη τόν άστυνομικό. 'Όχι... Μά τί έγινε, λοιπόν; Μήπως πέθανε;.. Μήπως τόν σκότωσαν;..

'Ο Νταρζές άσπαξε άπότομο τή θυρωρό από τό χέρι και τής είνε με τραχεία φωνή:

—Τι θέλεις να πής; 'Εξηγήσου καλύτερα!...

—Νά, ή κυρά Μουτιέ, ή πλύστρα, ανέθηκε πριν από μισή ώρα στη σοφίτα τού κυρίου 'Αλπέρ, για να τού δώση μερικά εσώρουχά του... Χτυπούσε όμως μισή ώρα τήν πόρτα, χωρίς να πάρη άπάντησι... 'Ισως να πέθανε ό κύριος 'Αλπέρ...

'Ο Νταρζές κύταξε τό ρολόι του.

—'Εστώ και τέταρτο, είνε με τό νού του. 'Ο 'Αλπέρ θά κοιμάται ακόμα...

—'Ο κύριος 'Αλπέρ είνε πάντοτε ζυνητός από τίς έξη! έ-

'Ο 'Αλπέρ κοιμόταν βαθεία, υπό τήν έπίδρασι τού ναρκωτικού...

Εκακολούθησε ή θυρωρός.

—Σήμερα παρακοιμήθηκε, αυτό είνε όλο! ψιθύρισε ό άστυ νομικός.

—“Όχι, όχι, κύριε Νταρζές! έπέμεινε ή θυρωρός. Ξέρω δε καπέντε χρόνια τώρα τον κ. 'Αλμπέρ. Ποτέ δεν ζύπνησε άργότερα από τις έξη...” Έχω τό προαίσθημα ότι κάτι κακό τού συ νέθη...

Παράξενη έκφρασι ζωγραφίστηκε εαφνικά στό πρόσωπο τού άστυνομικού—καί τά μάτια του πέταξαν μιάν άγρια λάμψι. Πλησίασε πύο κοντά στή θυρωρό καί τής ειπε με ύπόκωφη φωνή, τρίζοντας μιά-μιά τις συλλαβές:

—“Ίσως τό τον δολοφόνησαν!... Χτές τό θράδυ άκρινώ ός μου ό έλεγε ότι έχει ένα θανάσιμο έχθρό όί...”

—Τής ίδιας γνώμης είμαι κ' έγώ! τραύλισε ή θυρωρός, κυτάζοντας τρομαγμένη τόν άστυνομικό. Καί κάτω, στήν αύλή, όλες ή νοικάρισσες τό ίδιο λένε...

—Πηγαίνω νά δω τί συμβαίνει άπάνω! συνέχισε ό άστυνομικός.

Καί ώρμησε στή σκάλα. 'Η θυρωρός τόν άκολούθησε άπο μακρυά.

‘Η πόρτα τού δωματίου ήταν κλειστή. Ο Νταρζές τήν χτύπησε δυνατά δυο-τρεις φορές, χωρίς νά λάθη άπάντησι:

—Θά τήν σπάσω! ειπε στή θυρωρό, ή όποια ειχε άνεθή στό μεταξύ καί στεκότανε, κάτωρη στό κεφαλόκαλο, δίχως νά τολμά νά προχωρήσει...

Καί ό άστυνομικός έσπασε με τις πλάτες του τήν πόρτα. Καί μπήκε στό δωμάτιο τού 'Αλμπέρ, κλείνοντας τή θύρα άπό πίσω του...

‘Ο 'Αλμπέρ κοιμότανε θαθειά, ύπό τήν επίδρασι άκόμα τού ναρκατικού. Τό ένα χέρι του ήταν κρεμασμένο έξω άπό τό πάτωμα. Τό στόμα του ήταν μισάνοιχτο.

—Θά κοιμάται μισή ώρα άκόμα! ειπε με τό νού του ό άστυνομικός.

Μά, συγχρόνως, καθώς μουρμούριζε τά λόγια αυτά, έτρεμε ολόκληρος άπό μιά νευρική ταραχή... Χοντρές σταγόνες ιδρώτος άρχισαν νά στάζουν στό πρόσωπό του, κάτω άπό τό καπέλο του... Στ' αυτία του άντηχούσανε διάφορα ύπόκωφα ψιθυριστά, χωρίς νά ξέρη ούτε ό ίδιος άπό πού προέρχονται... Τά μάτια του ειχαν πεταγθή έξω άπό τις κόγχες τους... 'Η ιδέα τού «τέλειου έγκλήματος», περνούσε έκεινή τή στιγμή άπό τό μυαλό του, παντοδύναμη, κυριαρχική...

Πέρασαν έτοι λιγα δευτερόλεπτα, πού φάνηκαν αιώνας στόν Νταρζές. Ξαφνικά, ό άστυνομικός σήκωσε τό κεφάλι του με άποφασιστικό κίνημα, ενώ ένα παράξενο χαμόγελο ήταν ζωγραφισμένο στό χέλι του, κ' έβριζε γύρω του ένα θλέμμα. Τό πρώτο πράγμα πού είδε ήταν μιά μεγάλη καί θαρειά τοιμηπίδα, μπρος στό τζάκι... Πλησίασε στό παράθυρο, σκέπασε τά χέρι του μ' ένα μαντήλι, άνοίξε τά παντζούρια, κύτταξε πρός τά κάτω καί θεαδίσθηκε ότι δεν ήταν δύσκολο νά μπή κανείς στό δωμάτιο τού 'Αλμπέρ άπό τά κεραμίδια τού διπλανού σπιτιού, χρησιμοποιώντας μιά σκάλα...

Άφησε τό παράθυρο μισάνοιχτο, πλησίασε με σταθερό θήμα στό τζάκι, πήρε τήν τοιμηπίδα πού ειχε άκόμα τυλιγμένο μες στό μαντήλι του, γιά νά μήν άφήση δακτυλικά άποτυπώματα, σημάδεψε άπό κάποια άποστομίας—οτε καί ό Νταρζές, ό όποιος κατέβαλε υπεράνθρωπες προσπάθειες γιά νά πιάσει τόν δράστη...—δεν μπόρεσε ν' άνακαλύψη τήν παραμικρή ένδειξι γιά τήν ταυτότητα τού κακούργου...

—Έμεις κάναμε τό καθήκον μας! ειπε ό άνακριτής. “Ας αφήσουμε τώρα στήν τύχη τήν φροντίδα νά ρίξη μιά μέρα τόν δολοφόνο στό χέρια μας...”

‘Ο μυστηριώδης κακούργος, ό άνθρωπος πού έκανε ένα «τέλειο έγκλημα» έπεσε, πράγματι μιά μέρα—έξι μήνες μετά τόν φόνο τού 'Αλμπέρ—όχι στό χέρια τής δικαιοσύνης, αλλά τόν φρονηλόγην, όι όποιοι παρεκλήθησαν νά έξεταθούν τήν μοναδική περίπτωση ένός άστυνομικού, τού Νταρζές, πού σκότωσε χωρίς λόγο, γιά νά έφαρ-

ΓΝΟΜΙΚΑ, ΣΚΕΦΕΙΣ, ΑΣΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ό περισσότεροι άπό τούς έρωτες δεν διαρκούν πολύ. Σημβαίνει καί μ' αυτούς ό,τι συμβαίνει με τά ζύλα, πού γιά νά μιάς ζεστάνουν ζαίνονται γρήγορα. Φορειδερίκος ό Μ έ γ α ς

Έρωτας χωρίς έγωισμό, καίριτσα καί καιγαδάκια, δεν είνε έρωτας. Μπουαλιώ

Δεν μπορεί παρά ή ζήλεια νά έστρωξε τόν 'Αδάμ νά επιάβη στήν Έβα νά κρύψη τή γυμνότητά της. Γκαίτε

Γιά τις γυναίκες μονάχα ή περιφρόνησι έχει άξια. Α. Γκρινιόν

Όταν άκούω μιά γυναίκα νά μιλάη, φεύγω μακρυά, καθώς όταν άκούω τό σφύριγμα μιάς έχιδνας. 'Απόστολος Πέτρος

Μιά γυναίκα πού δεν είνε άμορφη, δεν μπορεί ποτέ νά είνε καλή. Κυρία Γκέμπερ

Γυναίκα καί χειμωνικό, ή τύχη τά διαλέγει. 'Ελληνική Παροιμία

Βιαστικός γάμος, μακρυά μετάνοια. Γερμανική

Τό μάτι κάνει τήν άγάτη. Καταλανική

Πάντρευσε τό παιδί σου όταν θέλεις καί τό κορίτσι σου όταν μπορείς. Βρετανική

Με δυό πράγματα δεν πρέπει νά παίζη κανείς: Με τή φωτιά καί τόν έρωτα. Γαλλική

Ό άνδρες λένε γιά τις γυναίκες ό,τι τούς έρθε μ' ή γυναίκες κάνουν τούς άνδρες ό,τι θέλουν. Σεγκυρ

Ό άνδρες δεν είνε, παρά έκείνο πού άρέσει στις γυναίκες. Λαφονταίν

‘Η γυναίκα πάντα παραδίδεται στόν άνδρα, γιά νά τό κάνει όμως αυτό, πρέπει νά βοηθ καί κάποια πρόφασι. Ε. Παγιερόν

‘Η άναγκαιότερη καί σπουδαιότερη άρετή γιά τή γυναίκα είνε ή μελιχλιότης. Ρουσιώ

‘Ενάρετες μπορεί νάιν μονάχα ή γυναίκες έκεινες, πού ή φύσις δεν τις προίκαι με κανένα θέλγητρο. Κυρία Σβάρ

‘Ο έρωτας δεν έχει καμιά ήλικια. Βρισκεται διαρκώς στή γένεσι του. Πασκάλ

‘Η γυναίκες μ' ή σαροδέλλες είνε μικροκακοιμένες. 'Ισπανική Παροιμία

Πολλές φορές τά φιλά, πού δίνονται άπό έναν κύριο σ' ένα παιδί, δεν δίνονται, πέρα γιά τήν μητέρα του. Γερμανική

Προτιμότερο είνε νά σου πονή ή τσέτη, παρά ή καρδιά. 'Ιταλική

‘Ο έρωτας ταπεινώνει καί τούς πύο ατιθάσους άκόμα. 'Ισπανική

‘Υπάρχουν τρία πράγματα, πού ή γυναίκα είνε άδύνατον νά τά άποφύγη: Νά περάση άπό τή βιτρινα ένός καταστήματος νεοπερισωτών, χωρίς νά ιτραματήση, νά ιδη ένα μικρό παιδί χωρίς νά τό φιλήση καί νά θαυμάση μιά δαντέλλα, χωρίς νά ρωτήση: «Πόσο πουλιέται ό πήχυς;» Αδύτων

μόση στήν πράξι μιά θεωρία του. Τό έγκλημα τού άστυνομικού θά μπορούσε νά παραμείνη άτιμώρητο άπό τούς ανθρώπους, άφου κανείς δεν θά τολμούσε νά ύποπτευθη τόν Νταρζές. Τιμωρήθηκε όμως άπό μιά άλλη δύναμη—γιά ν' άποδειχθή, γιά μιά άκόμα φορά, ότι κανένα έγκλημα μέχρι σήμερα δεν έμεινε χωρίς νά λάθη τήν άνάλογη τιμωρία του...

